

Når folk spørger mig, hvor Guds rige er, svarer jeg; lige dér

Af Karsten Møller Hansen, sognepræst i Tårnby Kirke

Der kan bygges bro imellem folk og kirke på mange måder, men vi kan ikke komme udenom måden, vi skriver og taler på. Vi har bedt Karsten Møller Hansen om at skrive en lille tekst til Kirken Underviser, som kan stå som et eksempel.

Er du også ensom?

Der står en kiste, men der er helt tomt i kirken

Bortset fra organisten og bedemanden som har sat sig på bageste række. Solens stråler rammer

kisten gennem vinduet, den blå himmel, der er helt stille, ingen blomster, ingen tårer. Han blev 84 år. Døde på plejehjemmet. En varm morgen vågnede han bare ikke. Vi ledte efter pårørende, men vi fandt ikke nogen. Sådan er det nogle gange. Vi synger »Dejlig er jorden«. Det er trist. Det ved jeg, folk vil sige. Men sådan behøver det ikke at være. Engang var han en lille dreng, han havde fødselsdag, første skoledag, han blev forelsket, en dag hvor det styrtregnede, var der en, som tog ham i hånden, han scorede det afgørende mål og var spændt, da han begyndte på sit nye arbejde. Måske har han haft et vidunderligt liv. Fyldt af spændende ting, af mennesker og nye steder, af rejser og venskaber. Jeg ved det ikke. Men jeg forestiller mig det. De er bare alle døde eller et andet sted i verden og kunne ikke komme til kirken. Vi klarer den uden. Han har sikkert også været ensom. Det har han. Måske

mest til sidst. Jeg lægger min hånd på kisten. Jeg ved ikke hvorfor.

Jeg har aldrig mødt et menneske, som ikke også er ensomt

Jeg ved, jeg også er ensom. Lige meget hvor mange mennesker jeg har i mit liv. Som tænker på mig. Som er der for mig. Selv i det kærligste ægteskab, selv med familie og venner; der er også altid en afstand, noget vi kan tabe og kun selv sidde tilbage med tabet af, et eller andet vi ikke selv kan få fat på, noget andre heller ikke kan nå i os. Et hulrum på bagsiden af hjertet. Jeg tror ikke, jeg er den eneste, som pludseligt, mellem alle dem jeg elsker, kan føle mig udenfor, uforstået, fremmed. Og så trækker jeg mig, fordi den tydelige afstand, jeg selv bevirker, er mindre svær at være i end den afstand, hvor man burde være så tætte, at ikke en tanke kan komme imellem os. Jeg gør mig ingen illusioner; jeg ender også alene i en kiste. Nogle gange kan jeg allerede nu forestille mig, hvordan det må være. Men du tror jo på Gud. Ja, det gør jeg, det trøster mig, men nogle gange er det ikke nok.

»... der er ikke nogen, der siger, de er ensomme, hvis de ikke er det.«

Er vi mere ensomme nu end nogensinde før?

Det kan godt være/måske/det kan godt se sådan ud. Vi taler meget om ensomhed. Det er godt at tale om. Men kan det være, at vores ensomhed smitter, at det er blevet for nemt at sige, at man er ensom? Det tror jeg virkelig ikke. Det virker til, at der godt kan gå lidt inflation i stres og angst, at man for hurtigt kan komme til at definere sig selv som syg, når 10-årige børn siger, de er stressede, så har de måske lært ordet lidt for godt, men der er ikke nogen, der siger, de er ensomme, hvis de ikke er det. Jeg tror mere, at vi nu siger, at vi er ensomme, fordi vi bliver spurgt, fordi vi har mulighed for at sige det, fordi det ikke længere er skamfuldt at sige det højt. Naboer er det også, og kollegaer, og min bror, sammen er vi ensomme.

Jeg elsker at være alene, vælger det gerne,

men ensom er noget andet, det har jeg ikke lyst til at være. Ensomhed kan være livsødelæggende. For nogle fylder den alt. Der er kun den. Her skal vi hjælpes. Men for de fleste af os er den der bare, som en del af livet, som et vilkår, som en underjordisk flod gennem dale, under bjerge. Ensomhed er ikke en sygdom, den skal ikke behandles, den er ikke forkert. Der er kun én ting at gøre; dele den. Og glemme den. Leve sammen, være i gang med det liv, vi er blevet givet, og mens vi er i gang med det, midt i det hele – pludseligt og uventet, et glimt – kan andre mennesker få os til at glemme, at vi er ensomme. Når folk spørger mig, hvor Guds Rige er, svarer jeg; lige dér. Når folk spørger mig, hvorfor de skal gå i kirke, svarer jeg; for at dele Guds Rige en times tid.

Da »Dejlig er jorden« var sunget, kiggede jeg op. Midt i kirken sad der en ældre kvinde. Hendes blik var sløret. Jeg kunne ikke se, hvor hun kiggede hen. Det var som om, hun sad lige dér, og samtidigt var hun også et andet sted. Orglet tonede ud. Hun rejste sig, gik op til kisten, stod ved siden af den, jeg stod på den anden side. Hun smilte til mig. Jeg smilte til hende.

»Der er kun én ting at gøre; dele den. Og glemme den. Leve sammen, være i gang med det liv, vi er blevet givet, og mens vi er i gang med det, midt i det hele - pludseligt og uventet, et glimt – kan andre mennesker få os til at glemme, at vi er ensomme.«

Fakta

Sognepræst Karsten Møller Hansen og forfatter Tomas Lagermand Lundme har sammen skrevet bogen »Du må ikke blive væk«. Den er en brevudveksling imellem de to om eksistentielle temaer, som angår de fleste. Og den er et godt eksempel på, hvordan der kan bygges bro mellem livsverden og evangelium.